

Raden Roro Soeparmi Atmowijoto

janda dari Rodolf Karel Reijnsdorff

* 10 oktober 1926
di Ngawi, Nederlands-Indië

† 14 januari 2000
di Blaricum, Negeri Belanda

Ibu meninggal dunia di tengah anak-anak dan cucu-cucunya. Ibu senang sekali dikelilingi dèh anak-anaknya dan ibu merasa berbahagia. Ibu berada didalam penghidupan yang terharu sekali.

Berangkat dari negara panas yang tercinta ke Negeri Belanda. Ibu mencari penghidupan untuk hari depan, pengharapan ibu ada sesuatu hari depan yang berbahagia untuk anak-anaknya.

Baru datang ke Nederland bapa kami meninggal dunia, dan ibu berada didalam keputusan asa. Karèna kehilangan ini berat sekali, ibu harus sendiri merawatkan 5 anak-anaknya yang masih kecil.

Adakah sesuatu kekuatan yang ibu dapat untuk berhidup terus? Kami berpikir, bahwa ibu mendapat kekuatan ini. Karèna ibu hidupnya dengan baik hati dan optimistis. Ibu percaya sekali atas pertolongan Tuhan Yang Maha Esa dan ibu sabar juga.

Ibu senang sekali berkumpul di dalam keharmonisan. Ibu terlebih suka rumahnya penuh dengan anak-anak dan cucu-cucu. Ibu menikmati dan membanggakan anak-anaknya.

Kami melaksanakan, bahwa anak-anak mempunyai sesuatu nènèk yang mengasih kegirangan, cinta dan kegembiraan. Sesuatu peringatan dengan berberapa macam kebudayaan, dan kami berterima kasih kepada ibu. Untuk kami penyakitan Alzheimer ini, sebetulnya penyakitan yang tidak adil. Kami ingin bahwa ibu hidup biasa dan gampang. Kami masih ingin menikmati dari ibu yang halus, molèk dan pribadinya. Tetapi tidak ada harapan lagi.

Ibu mengabil penghidupannya sebagai kedatangannya, dan mengasih spesial keisihan di dalam.

Terima kasih ibu.

Kami cinta dan tidak pernah melupakan pada mu.

Selamat jalan.

Anak-anak dan cucu-cucu.

Raden Roro Soeparmi Atmowijoto

weduwe van Rodolf Karel Reijnsdorff

* 10 oktober 1926
te Ngawi, Nederlands-Indië

† 14 januari 2000
te Blaricum, Nederland

Mammie is temidden van haar kinderen en kleinkinderen ingeslapen. Omringd te zijn door haar kinderen dat wilde ze altijd graag; zo kon het gelukkig zijn.

Mam heeft een zeer bewogen leven gehad. Het vertrek uit haar warme moederland om elders een onzeker bestaan op te bouwen, in de hoop dat hierin een gelukkige toekomst voor haar kinderen verscholen lag. De dood van onze vader kort na aankomst in Nederland bracht grote wanhoop. Ontheemd moest mam dit verlies verwerken en tegelijkertijd alleen zorgen voor 5 kleine kinderen.

Wat geeft een mens de kracht om door te gaan? Wij denken dat haar stille krachten voortkomen uit onbegrensd lief te kunnen hebben, haar optimistische kijk op het leven en rotsvast vertrouwen dat met behulp van God, Allah of Tuhan, het wel goed zou komen. Sabar.

Mam was erg gesteld op samenzijn in harmonie. Het liefst had ze het huis vol met kinderen en kleinkinderen. Ze kon enorm genieten van haar kleinkinderen en was trots op ze. Wij realiseren ons steeds meer hoe waardevol het was dat onze kinderen een oma hadden die haar sporen van warmte, genegenheid en vrolijkheid wist achter te laten. Sporen van het besef dat je meerdere culturen meedraagt en dat je daar dankbaar voor moet zijn. Alzheimer was in onze ogen een onrechtvaardige ziekte ook al weten we dat de rechtvaardigheidsvraag in deze kwesties nooit speelt. We hadden het haar zo gegund dat ze bewust kon blijven genieten nu haar leven wat gemakkelijker werd. We hadden zelf nog graag van deze zachte, charmante en sterke persoonlijkheid willen genieten. Het mocht niet langer zo zijn.

Mam nam het leven zoals het kwam, gaf het een speciale invulling en wist het verrijkt aan ons door te geven. Terima kasi Ibu. Wij houden van je en zullen je nooit vergeten.

Goede reis.

Kinderen en kleinkinderen.